

νά δεχθῆς τὸν τί-λον τοῦτον,
ὅπου χάινουε τὸν νοῦ των
δαοι τὸν ἀκουθ,βουδέ...
δέξου τον,μολὸν λαβέ.

Μὴ γιὰ τοῦτον ἀπορήσης,
πάρτον δίγως ἀνιρρήσεις,
κί' ἔλα γρήγορα κί' οἱ δρό νάβγωμε περίπατο,
κί' ἔλοι νά φωνάζου: νά!
ὁ Πρωθυπουργός περὶ
μπάρσο με τὸν Ἰπάτο.

Ἄ Ζαήμες, στὸν Κορφατή.— Πῶς νά πάω στὸ νησί;
εὐκόλα τὸ λές και σὺ,
μὰ σοῦ λέω πῶς μὰ σκέψις βασιανίς: τὸ μακλό μου,
και φοβοῦμαι, κύρ Γεωργάκη, πῶς θά βρῶ τὸν διάβολό μου.

Κί' ἂν θελήσου νά με σκάσου
ὁ Χοβάρτ με τὸν Φατωζῶτη,
κί' ἂν σάν φίδρα με διαγκάσου
και μοῦ πρήξου τὸ σκῆκῶτι;

Κί' ἂν χαρτζά συγὰ μοῦ στέλλου
ξένοι διπλωμάται φίνοι,
κί' ἂν με κάνουν ὅπως θέλου
πότε τοῦτοι, πότ' ἔκεινοι;

Κί' ἂν δὲν ζημερῶν ἡμέρα
δίγως μὰ τρανή φοβέρα
τῶν Προξένων, τῶν Μινιστρων,
ἀπειλούτων Αἰμόν κί' Ἰστρον;

Κί' ἂν τοῦ Μόνακο, Κορφατή, τοῦ καπνίζη νά μαλλῶνη
και γιὰ γὰζι, κάθε τόσο τὴν Βουλή νά μοῦ βουλώνη;

Κί' ἂν, τοῦ κράτους ἀετὲ,
δὲν μ' ἀκούν με τὸ καλό,
κί' ὄ μὴ γνοιτο ποτὲ
μ' ἀναγκάσου νά μιλῶ;

Κί' ἂν ὁ Μόνακο, κὲν ἄλλος,
εἰτ' Ἐγγλέζος, εἰτε Γάλλος,
πραξικόπημα τομῆσης,
κί' ἂν τὰ πάθη, κί' ἂν τὰ μίσση
μὲ ασστίσουε τοῦ κόσμου,
τί θά γίγη τότε, φῶς μου;

Κί' ἂν με κάνουν νά χάσω και ταῦγὰ και τὸ καλῶθι,
κί' ἂν ἀφρίσου ἐπὶ τέλους και τετῶσουε τὰ σχοινιά,
και μοῦ ποῦν μ' ἐρ' ὅπλου λόγην, ὅπως ἔχου τώρα μάθε: γι'
Ἄρμιστῆς ἔδῶ δὲν κάνεις κί' ἀδικασέ μας τὴν γωνιά;

Κί' ἂν μετὰ καμπόσους μῆνας
μὲ καθίσουε σὲ σκεφίδι,

και γυρίσω στὰς Ἀθήνας
σάν τὸν κύριο Μπουφιδῆ;

Δι' αὐτὰ στὸν πόντον θέλω νά φερῶ τὸν γλαυκὸν,
και στὴν Μαδορῆ προκίω,
τῆς Λευκάδος ν' ἀπομείνω,
παρὰ ν' υβερνίτης τῶν ὄρεων τῶν λευκῶν.

Ἐκ τῶν Ἀρμιστῶν τῶν δύο ποῖν ὁ κόσμος μακαρίζει;
τυχερότερος ποῖος εἶναι;
ὁ Ζαήμες, ποῦ πηγαίνει, κὲν ὁ Πρίγκηψ ποῦ γυρίζει;
σκέψου, Κόντε μου, και κρῖνε.

Θεοτόκης πρὸς Ζαήμεν.— Τὰ πελάγη τὰ γλαδίζα
σοῦ φωνάζου κί' οἱ γαλαοὶ
νά μὴ κάρης τόσα νάζιχα,
ζηλευτὲ μουστακκλή.

Σπῆσο κί' ὁ καιρὸς ἐπέγει,
δῶσε πίστιν και σ' ἐμῆς...
μὴν ἀφήσης νά σοῦ φύγη
ἕνας τέτοιος λουκουμάς.

Κάθε Δύναμις προστάτις μάθε πῶς δεξί της χέρι
δίγως ἄλλο θά σὲ κάρη,
κί' ἐγὼ τάχω καταφρέει
Ἄρμιστῆς νά γίγη πᾶνυ.

Και θερμῶς κί' ἐγὼ, μουγγέ,
πούμαι Κόντες ντισταγέ,
σὲ παρακαλῶ γιὰ τούτη τὴν ἐξάιρετη τιμὴ
νά μοῦ δώσης πληρωμὴ,
και στὸς φίλους νά συστήσης, ὅπου λὲν πῶς σ' ἀγαπᾶνε,
νά λθου' στὸ δικό μου κόμμα και στὸν Ράλλη νά μὴ πᾶνε.

Ἄ Ζαήμες, στὸν Κορφατή.— Μετ' ὀλίγον ἀριεάρω,
χρέος εἶναι και καθῆκον πολιτείας ἐθιμαξ...
πῆς τούτῳ λῆξιτον στὸς Πρέσβεις νά μ' ἀφήσουε νά πάρω
και τὰ σύνεργα τὰ τόσα τῆς τρεχούσης ψαρκιχῆς.

Θεοτόκης πρὸς Ζαήμεν.— Σούνηε και τούτ' ἡ χάρη,
κί' ὄλοι Πρέσβεις ὁμοφῶως ἐπιτρέπουε νά τὰ πάρη.
Ἄστε πάρε καθῆ: αἰς, πετομαξ και παραγάδμα,
κί' ἔλα γρήγορα νά πᾶς εἰς τὴν θέσι σου τὴν ἀδικα.

Και καμπόσους ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Διὰ πᾶσαν ἐργασίαν ὁ Ρωμῶς θά σᾶς συστήη
τὸ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον Ἐδοστιαίου τοῦ Διονῶη.
Ἄ, νι τυπωθῆ σὲ τοῦτο βγαίνει πάντα θαλακτό ..
στὴν ἄδην τοῦ Πραιτίλου, ἀφῶν ἀριεμάς ὀπιό.